

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 463/2018 -12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Vincentom Danihelom, Mamateyova 30, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 18/2018 z 8. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 18/2018 z 8. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že „rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk 1/2014 - 2283 zo dňa 20.10.2005 súd uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ] vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení zákona č. 313/2011 Z. z. na skutkovom základe, ako to vyplýva zo samotného rozsudku a uložil mu súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, peňažný trest vo výmere 30.000,- EUR, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu súd podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a tiež mu uložil trest zákazu akejkoľvek podnikateľskej činnosti vo svojom mene, alebo v mene iného vo výmere 10 rokov. Napokon súd rozhodol podľa § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona o zhabaní sumy 1.811.270,71 EUR, nachádzajúcej sa na bankovom účte sťažovateľa - spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], číslo účtu [REDAKOVANÉ] a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. Daňový úrad Banská Bystrica odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

... Keďže v predmetnom trestnom konaní sa rozhodovalo aj o zhabaní veci (peňažných prostriedkov) na bankovom účte sťažovateľa, dokonca tieto peňažné prostriedky boli ešte v štádiu prípravného konania na príkaz krajského prokurátora zaistené na bankovom účte sťažovateľa, sťažovateľovi malo byť v tomto konaní priznané postavenie

zúčastnenej osoby a malo mu byť umožnené realizovať jeho práva priznané Trestným poriadkom, a to už v štádiu prípravného konania.

K tomu však nedošlo a sťažovateľ nebol o priebehu trestného konania nijakým spôsobom zo strany OČTK a súdu informovaný a nebolo mu umožnené realizovať žiadne z jeho procesných práv. Nebola mu doručená obžaloba, nebolo mu umožnené zúčastniť sa hlavného pojednávania, klásť svedkom a iným osobám otázky, vyjadrovať sa k vykonanému dokazovaniu atď. Prvým kontaktom zo strany súdu voči sťažovateľovi bolo až doručenie rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk /1 /2014 - 2283 zo dňa 20.10.2015.

Po jeho doručení sťažovateľ v zákonnej lehote podal odvolanie proti výroku o zhabaní veci, v ktorom namietal porušenie jeho práv. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To 89/2015 zo dňa 27.04.2016 krajský súd rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v časti výroku o ochrannom opatrení - zhabaní sumy 1.811.270,71 EUR a v tejto časti uložil súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol...

Okresný súd Banská Bystrica následne vec prejednal, opäť bez akejkoľvek účasti sťažovateľa ako zúčastnenej osoby a uznesením sp. zn. 2Tk 1/2014 zo dňa 22.06.2016 znova rozhodol o zhabaní veci. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3Tos/72/2016 zo 17.08.2016. Krajský súd opakovane vytkol súdu prvého stupňa, že nerešpektoval práva sťažovateľa ako zúčastnenej osoby a napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu.

Vec sa znova vrátila na Okresný súd Banská Bystrica, ktorý tentokrát uskutočnil verejné zasadnutie v prítomnosti sťažovateľa ako zúčastnenej osoby, avšak opätovne mu neumožnil realizovať jeho procesné oprávnenia a uznesením sp. zn. 2Tk 1/2014 zo dňa 16.11.2017 znova rozhodol o zhabaní veci.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote sťažnosť a Krajský súd v Banskej Bystrici (porušovateľ) rozhodol uznesením sp. zn. 4Tos 18/2018 zo dňa 08.03.2018 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť zúčastnenej osoby [REDAKOVANÉ] zamietol.“.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že „Okresný súd Banská Bystrica a následne ani Krajský súd Banská Bystrica sa nevysporiadal ani s námietkou zúčastnenej osoby prednesenou na verejnom zasadnutí konanom na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 16.11.2017, že návrh prokurátora, ako bol prednesený na tomto verejnom zasadnutí je návrhom novým, podaným po právoplatnosti veci samej, teda ak nebol podaný v konaní základnom, je podaný mimo trestného konania. Preto tento nový návrh nemôže byť podkladom na konanie verejného zasadnutia a rozhodnutie o ňom.

Uznesenie OS BB sp. zn. 2Tk/l/2014 zo dňa 16.11.2017 bolo vydané po zmene senátu, iným senátom, pred ktorým nebolo vykonané riadne dokazovanie, ale boli iba prečítané niektoré rozhodnutia vydané v predchádzajúcom konaní, pričom s touto námietkou sa taktiež Krajský súd Banská Bystrica nevysporiadal.

S ohľadom na uvedené pôsobí uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos 18/2018 zo dňa 08.03.2018 navyše ako neodôvodnené a arbitrárne.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil, že „základné právo sťažovateľa, spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v z.n.p., právo vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a právo podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý súdny proces garantované článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos 18/2018 zo dňa 08.03.2018, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos 18/2018 zo dňa 08.03.2018 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi, spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 8.109,08 EUR (slovom: osemtisícstodevät' eur a 8/100 eurocentov), na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vincenta DANIHELA, advokáta, vedený v Fio banka, a. s., pobočka zahraničnej banky, IBAN:

SK94 8330 0000 0023 0048 0180, BIC kód/SWIFT: FIOZSKBAXXX, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 20 ústavy ods. 1 až 5 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, potravinovej bezpečnosti štátu, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike. Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom. Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

9. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom

súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením.

11. Sťažovateľka namieta, že ako zúčastnená osoba nemala reálnu možnosť hájiť svoje práva, bol jej odňatý účinný prostriedok nápravy, a teda následné konanie bolo vykonané iba striktne formálne, bez možnosti akéhokoľvek jej vplyvu ako zúčastnenej osoby na jeho výsledok.

12. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

13. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

14. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd vo svojom napadnutom uznesení uviedol, že *„v súvislosti s námietkou zúčastnenej osoby, že ako strana trestného konania nemala vplyv na jeho priebeh, nemohla sa zúčastniť na vyšetrovaní ani na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, kde bolo vykonávané dokazovanie, krajský súd poukazuje na to, že uvedené porušenie procesných práv zúčastnenej osoby bolo napravené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/89/2015 zo dňa 27.4.2016, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk 1/2014 zo dňa 20.10.2015 v časti výroku o zhabaní veci a uložil prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Napadnuté uznesenie prvostupňového súdu bolo následne vydané po vykonaní dokazovania na verejnom zasadnutí, na ktoré prvostupňový súd riadne predvolal odsúdeného a zúčastnenú osobu a upovedomil prokurátora a splnomocnenca zúčastnenej osoby. Uvedeným procesným postupom boli odstránené všetky pochybenia prvostupňového súdu v súvislosti s porušením práv zúčastnenej osoby, na ktoré pochybenia upozornil krajský súd aj vo svojom uznesení sp. zn. 3Tos/72/2016 zo dňa 17.8.2016. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd aj na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo 8/2017 zo dňa 26.7.2017, z obsahu ktorého vyplýva, že vo vzťahu k zhabaniu veci je zúčastnená osoba na verejnom zasadnutí oprávnená uplatniť všetky práva priznané jej Trestným poriadkom. Krajský súd ďalej poukazuje na to, že k prejednaniu návrhu prokurátora na zhabanie veci došlo na verejnom zasadnutí za účasti zúčastnenej osoby, ktorá mala možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Nedôvodná je potom námietka zúčastnenej osoby, že v trestnom konaní boli postupom prvostupňového súdu odňaté jej patriace procesné práva. Vo vzťahu k ostatným námietkam súvisiacim s vykonávaním dokazovania na verejnom zasadnutí krajský súd odkazuje na podrobné odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu, ktorý správne uviedol, že v súvislosti s posudzovaním zákonných podmienok pre zhabanie veci nebolo potrebné vykonávať dokazovanie v rozsahu ako na hlavnom pojednávaní, ale naopak bolo jeho povinnosťou prihliadnuť na všetky právoplatné rozhodnutia štátnych*

orgánov, ktoré boli podkladom pre vydanie rozsudku prvostupňového súdu. Prvostupňový súd správne uviedol, že uvedené právoplatné rozhodnutia štátnych orgánov sú pre súd záväzné. Zúčastnená osoba pritom na verejnom zasadnutí nepredložila žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by uvedené rozhodnutia boli zrušené alebo zmenené.

Nedôvodná je aj námietka zúčastnenej osoby, že návrh na zhabanie veci je novým návrhom, preto nemal byť podkladom pre konanie verejného zasadnutia. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že o zhabaní sumy 1.811.270.71 € prvostupňový súd rozhodoval už na hlavnom pojednávaní, pričom následne vydaný rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk 1/2014 zo dňa 20.10.2015 obsahujúci výrok o zhabaní veci bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/89'2015 zo dňa 27.4.2016 v časti uvedeného výroku zrušený. Prvostupňový súd bol preto povinný opätovne konať o zhabaní veci na verejnom zasadnutí, pričom predmetom konania nie je žiaden nový návrh na zhabanie veci ako sa mylne domnieva zúčastnená osoba.

Vo vzťahu k zhabaniu veci krajský súd poukazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk 1/2014 zo dňa 20.10.2015, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorým trestným činom bola Slovenskej republika spôsobená škoda vo výške vyplateného nadmerného odpočtu DPH vo výške 1.762.030,14 €, ku ktorému vyplateniu došlo na bankový účet zúčastnenej osoby. Prvostupňový súd postupoval správne, keď podľa § 83 ods. 1 písm. c) Tr. zák. zhabal sumu 1.762.030,14 € nachádzajúcu sa na bankovom účte zúčastnenej osoby, nakoľko uvedená suma nepatrí páchatel'ovi (odsúdenému [REDACTED]) a bola získaná trestným činom. Príslušenstvom pohľadávky sú úroky a úroky z omeškania (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s prejednávanou vecou majú povahu úrokov aj výnosy zo sumy 1.762.030.14 €. Ako už bolo uvedené, uvedená suma bola získaná trestnou činnosťou, preto prvostupňový súd postupoval správne, keď o zhabaní veci podľa § 83 ods. 1 písm. d) Tr. zák. rozhodol aj vo vzťahu k jej príslušenstvu a taktiež vo vzťahu k sume 40.240.70 €, nakoľko uvedené finančné prostriedky nadobudla zúčastnená osoba za finančné prostriedky v sume 1.762.030.14 €, ktoré boli získané trestným činom. S poukazom na uvedenú argumentáciu je vecne správnym aj výrok uznesenia prvostupňového súdu, ktorým bol podľa § 95 ods. 8 Tr. por.

zamietnutý návrh zúčastnenej osoby na zrušenie zaistenia finančných prostriedkov na jej účte.“.

15. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

16. Krajský súd poskytol akceptovateľné vysvetlenie k podstate problému, o ktorý je opretá časť sťažnosti namietajúca porušenie práv uvedených v bode 10, a to okolnosť (ne)porušenia procesných práv sťažovateľky ako zúčastnenej osoby v trestnom konaní. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Sťažovateľka v ďalšej časti svojej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 35 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením s odôvodnením, že *popísaným konaním a rozhodnutím bolo vážne zasiahnuté o. i. do ústavných práv zúčastnenej osoby, najmä do... práva na ochranu majetku, práva na podnikanie, etc.“.*

18. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy...

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

19. Zo vzájomného realizačného pôsobenia citovaných procesných noriem podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že v odôvodnení sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách.

Naznačenú ťažiskovú distinkciu musí odrážať aj odôvodnenie sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia sťažnosti. Inými slovami, sťažovateľ môže v sťažnosti dôvodiť nesprávnym právnym posúdením veci, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd, súčasne ale musí odôvodniť nežiaduci dopad tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci na jeho základné práva a slobody. V opačnom prípade musí ústavný súd konštatovať nedostatočnosť odôvodnenia sťažnosti, jej rozpor s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde a sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (III. ÚS 352/2017).

20. Ústavný súd konštatuje, že predložená sťažnosť v tejto časti neobsahuje relevantné ústavnoprávne zdôvodnenie. V petite sťažnosti sú síce označené články 20 a 35 ods. 1 ústavy, ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením porušené, avšak sťažovateľka ničím neodôvodnila namietané porušenie ňou označených základných práv.

21. Z uvedeného dôvodu ústavný súd predloženú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľky potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2018